

en Form, som jeg vilde kunne finde mig i, og som tiltalte mig i mange Henseender, men som jeg vil frakalde nu for ikke at skyde et stort Gode fra os. Jeg kan forstaae, at naar en Mand dør, sjøndt han mulig var flyttet den Dag, han blev syg, der da er et Hensyn, der gjør sig gjældende i Communen, at man ønsker at beholde de Penge, han efterlader der, hvor han dør; men det kan kun faae Betydning, naar Communen vil overtage Ansvaret. Jeg kan forstaae en communal Ordning med et fuldstændigt kommunalt Ansvar, som ikke vedkom Staten, men jeg kan ikke forstaae, at man kan forlange noget mere Almindeligt, og at dog communale Medlemmer igjennem Raanebestyrelserne skulde have en saa overveienende Indflydelse som den, det ærede Medlem foreslaaer, og som sagt, de provindstille Hensyn staae for mig som saadanne, der maae aldeles vige for Statens Hensyn, naar Talen er om Umhyndiges Midler. Jeg haaber nu at have imødegaaet det ærede Medlem saaledes, at jeg tør troe paa, at Thinget ikke vil følge ham, netop paa Grund af, at det ikke her er Talegaver, som det kommer an paa, men at her foreligger et Factum, som ikke kan beskrives, nemlig at der ved den af mig forsvarede Ordning vil opnaaes en større Sikkerhed for de Umhyndiges Midler. De Punkter i Lovforslaget, som jeg vil udtale mig imod, gaae i en anden Retning, og jeg vil strax udtale, at jeg ikke finder mig foranlediget til at stille Endringsforslag, naar ikke det, jeg nu vil sige, maatte vinde betydelig Stemning for sig her i Salen, og navnlig vil jeg sige fra betydelige finansielle Stemmer, da det er et stort finansielt Spørgsmaal, hvorom der her er Tale, men jeg har en saa begrundet Mening om Sagen, og vil saa meget mere fremsøve den, som jeg, hvis man ikke finder sig foranlediget til allerede paa dette Stadium af Sagen at gaae den Vej, som jeg vil gaae, dog vil kunne gaae, om ikke den hele Vej, saa dog en heel Deel af Veien ved andre Foranstaltninger, som man maa komme til i Anledning af denne Lov. Jeg betragter altsaa nu herefter Staten som den, der staaer de Umhyndige til Ansvar, men hvad fordrer Staten? Nu veed jeg meget godt, at Staten skal opfylde Hensigten uden at

kræve noget Veberlag derfor, men her er et meget naturligt Veberlag, som Staten kan fordrø, og som i sig selv er rimeligt og ikke kan komme Nogen til Skade. Hvad der for mig er den store Urimelighed ved denne Lov og ved alle de Forslag, vi have havt i den Retning, er Bestemmelsen om Rentefoden, hvortil Capitalerne ublaanes. Dette er Spørgsmaal, som det er vanskeligt at afgjøre ved en Lov, der skal gjælde for længere Tid, thi Rentefoden varierer, men jeg vil dog sige, at jeg vilde finde det meget naturligt, at Rentefoden her er fastsat til 4 pCt., naar den gængse Rentefod i Landet var 4 pCt., naar der ikke var Tvivl om, at man baade kunde faae Penge til 4 pCt. i gode Prioriteter, og at man kunde faae gode Prioriteter for dem, men hvad jeg finder besynderligt, er, at man vil fastslaae 4 pCt., naar den gængse Rentefod paa ingen Maade er det. Jeg er overbevist om, at alle de Folk, der vilde ublaane Penge i Prioriteter, og alle de, der søge Penge, med Sikkerhed vide, at Rentefoden ingenlunde er 4 pCt., men at den snarere er over 4½ pCt.; det er jo en Kjendsgjerning, at selv Livrenteanstalten, naar den ublaaner, ikke lader sig nøie med 4 pCt., men fordrer 4½, eller giver kongelige Obligationer til pari, men i den Paragraph, hvor der tales om Reserverfondens Indtægter, omtales ikke, at Overformyndriet der faaer en høiere Rente end 4 pCt., og den, der faaer et Laan, skal betale 1 pCt. een Gang for alle. Denne ene pCt. er for mig overordentlig uheldig, thi dersom det er let at faae Penge paa gode Prioriteter til 4 pCt., saa er det en Selsølgge, at Staten ikke faaer de bedste Prioriteter, naar den forlanger 1 pCt. extra, og er det ikke let at faae Penge paa gode Prioriteter, saa er denne ene Procent een Gang for alle aldeles intet Equivalent. Nu siger jeg, at det var aldes ligegyldigt, om Overformyndriet ublaante til 4 pCt., naar det kom den hele Befolkning til gode, men det er ingenlunde Tilfældet, det kommer kun de Faa til gode, som faae Laan af Overformyndriet. Det fremkalder altsaa en Ulighed og er en Urimelighed, som jeg idetmindste ikke kan see nogen Skygge af Grund til. Hvad jeg meest vilde foretrække, og hvad jeg principalt vilde foreslaae, var, at